

623, 18.1-624, 18.1-1310 ustalono na podstawie zebranych dowodów . Operat z pomiaru sytuacji do założenia mapy zasadniczej z 1979 r. który był podstawą do modernizacji ewidencji gruntów z 2015r.

Dla ustalonych bezspornie punktów granicznych wykonano w obecności stron stabilizację w następujący sposób: punkty graniczne nr 18.1-1459, 18.1-1458, 18.1-620, 18.1-623, 18.1- 624, 18.1-1310a oznaczono rurami żelaznymi, punkty graniczne nr 18.1-681, 18.1-682, 18.1-683, 18.1-684 18.1-685, 18.1-625 to słupki starego metalowego ogrodzenia lub słupki betonowe włożone w miejsce starego. Punkt nr 18.1-1310a oznaczono na prostej 18.1-624-18.1-1310 z uwagi na brak możliwości oznaczenia punktu 18.1-1310 położonego w środku rowu melioracyjnego.

Przebieg granicy na odcinkach oznaczonych na szkicu granicznym w następujący sposób: linia 18.1 - 674-18.1-673-18.1-672-18.1- 1422 -18.1 – 671 -18.1 -1423 -18.1 – 1424 wskazano na podstawie wznovionych znaków granicznych z ustalenia granicy z 2020 r. w operacie nr P.0612.2020.653 – **Praca nie została przerwana. Cofnęliśmy naszą zgodę, gdy zdaliśmy sobie sprawę, że prawdziwym zamiarem było umożliwienie Tomaszowi Kusiowi rozbudowy jego działki, aby zablokować nasz historyczny dostęp publiczny.**

Przebieg granicy na odcinkach oznaczonych na szkicu granicznym w następujący sposób: linia 18.1- 674 -18.1 – 673 – 18.1 -1423 – 18.1 -1424 ustalono na podstawie zgodnego oświadczenia stron jako sprostowanie linii granicy. **Deklaracja nie była jednomyślna, ponieważ nigdy nie zgodzilibyśmy się, aby nasz sąsiad rozbudował swoją działkę w taki sposób, aby zablokować nam dostęp do naszego dziedzictwa.**

Dla ustalonych bezspornie punktów granicznych wykonano w obecności stron stabilizację w następujący sposób: Punkty nr 18.1 – 674, 18.1-673, 18.1 – 1423 i 18.1 – 1414 oznaczono rurami żelaznymi.

Obecne strony przy czynnościach wnoszą o zatwierdzenie ustalonej linii granicy pomiędzy działkami decyzją Wójta Gminy Wilków.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

#### Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie za moim pośrednictwem w terminie 14 dni od jej doręczenia. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Otrzymują:

1. Pani Agnieszka i Tomasz Kuś  
zam. Wilków 52, 24-313 Wilków
2. Pani Kamila Charchuła  
Przewodnicząca Wspólnoty Gruntowej wsi Wilków  
zam. Wilków 44a, 24-313 Wilków
3. Pani Anna Roberts – Meier  
ul. Puławska 18/137, 20 -046 Lublin
4. Starostwo Powiatowe w Opolu Lubelskim  
ul. Lubelska 4, 24-300 Opole Lubelskie
5. A/a



**WÓJT**  
*mgr inż. Daniel Kuś*

**Wójt PiS Daniel Kuś złamał prawo (tj. artykuł 33 ust. 3 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne), gdy skierował nas na błędną ścieżkę odwoławczą i odmawiając sprostowania swojego błędu, łamie kolejne prawa (tj.: 1) artykuł 6 k.p.a. w związku z artykułem 112 k.p.a. w związku z artykułem 113 k.p.a.; 2) artykuł 7 k.p.a.; 3) artykuł 77 k.p.a.; 4) artykuł 77 k.p.a. w związku z artykułem 107 § 3 k.p.a.; 5) artykuł 112 k.p.a.). Zamiast pociągnąć Wójta PiS Daniela Kusia do odpowiedzialności za złamanie prawa, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie obecnie wiąże nas biurokracją, twierdząc, że nasz prawnik nie ma odpowiednich dokumentów. Oczywiście jest, że Polacy, którzy poślubiają Żydów, nie są chronieni przez prawo w Polsce w XXI wieku.**

Pobrano opłatę skarbową  
w kwocie ..... 10 ..... zł  
nr kwitariusza 01048/01  
w dniu 12.08.2022r.

**ODPIS**



**Sąd Administracyjny w Lublinie odrzucił naszą apelację od rozgraniczenia 2022 r., ponieważ Samorządowe Kolegium Odwoławcze nie było właściwym organem do rozpatrzenia tej apelacji. Sąd Administracyjny orzekł, że Gmina Wilków („organ pierwszej instancji”) poinstruowała nas nieprawidłowo**

## **WYROK**

### **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 23 listopada 2023 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

|                |                                       |
|----------------|---------------------------------------|
| Przewodniczący | Sędzia WSA Jerzy Drwal (sprawozdawca) |
| Sędziowie      | Sędzia WSA Ewa Ibrom                  |
|                | Asesor WSA Agnieszka Kosowska         |

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2023 r.  
na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym  
sprawy ze skargi Anny Roberts-Meier  
na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie  
z dnia 11 maja 2023 r. nr SKO.41/2540/GG/2023  
w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania

oddala skargę.



**Na oryginale właściwe podpisy**  
Za zgodność z oryginałem stwierdzam

Referent  
*Malgorzata Rębacz*



aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznamości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

W rozpoznawanej sprawie zasady te zostały przez Kolegium naruszone, co zadecydowało o wadliwości wydanego przez ten organ rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu, organ I instancji nieprawidłowo pouczył w swojej decyzji strony postępowania, że od przedmiotowej decyzji przysługuje odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie za pośrednictwem organu I instancji. Kolegium, pomimo widocznych uchybień organu I instancji co do należytego pouczenia stron w zakresie przysługujących im środków zaskarżenia i działania skarżącej bez profesjonalnego pełnomocnika nie wskazało w tym wezwaniu na treść art. 33 ust. 3 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne. Nie wezwało skarżącej do sprecyzowania, czy jej pismo, wbrew treści tego przepisu, jest odwołaniem, czy wnioskiem o przekazanie sprawy sądowi, czy też ma jeszcze inny charakter. Kolegium nie pouczyło również o skutkach wniesienia odwołania od decyzji organu I instancji o rozgraniczeniu nieruchomości.

W ocenie Sądu, Kolegium co najmniej przedwcześnie wydało postanowienie o stwierdzeniu niedopuszczalności odwołania, pomijając obowiązki procesowe, jakie wynikają z art. 8 § 1 i art. 9 k.p.a., a także pomijając swój obowiązek dokładnego ustalenia treści żądania strony.

Sąd wskazał, że ponownie rozpoznając sprawę organ, ponownie wezwie skarżącą, z odwołaniem się do treści art. 33 ust. 3 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne do sprecyzowania jej pisma z dnia 25 sierpnia 2022 r., złożonego z zachowaniem terminu, o jakim mowa w art. 33 ust. 3 powołanej ustawy. Pouczy przy tym stronę o negatywnych skutkach dla niej wynikających w sytuacji złożenia odwołania wbrew treści powyższego przepisu.

Wykonując wytyczne zawarte w uzasadnieniu wyroku WSA w Lublinie, organ odwoławczy pismem z dnia 14 kwietnia 2023 r. wezwał stronę, w trybie art. 64 § 2 k.p.a., do usunięcia, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, braku formalnego podania z dnia 25 sierpnia 2022 r., poprzez wskazanie czy podanie to stanowi odwołanie od decyzji administracyjnej Wójta Gminy Wilków z dnia 10 sierpnia 2022 r. o rozgraniczeniu nieruchomości czy też ma inny charakter (z prośbą o jego wskazanie), pod rygorem pozostawienia podania bez rozpoznania. Jednocześnie Kolegium poinformowało stronę, że od decyzji wydanej w trybie art. 33

ala



The Advocates  
Law firm

**Jan Kokot**<sup>1980</sup>  
www.JanKokot.com  
Kancelaria  
Adwokacka

ul. 3-go Maja 18/6, 20-078 Lublin - siedziba główna  
Filie/Offices: Warszawa, Kraków, Pomorze i in.

advokat@JanKokot.com  
sekretariat@JanKokot.com

tel. 511177227,  
517953793

nip: 7171831160  
regon: 36307075

Lublin, 8 listopada 2024 r.

## Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Lublinie

ul. Zana 38 C

20-601 Lublin

*za pośrednictwem*

**Wójta Gminy Wilków**

Wilków 62A

24-313 Wilków

**Skarżący:**

**Anna Roberts-Meier**

ul. Puławska 18/137

20-046 Lublin

*reprezentowana przez pełnomocnika:*

**adw. Jana Kokota**

ul. 3 Maja 18/6

20-078 Lublin

**Znak sprawy: GKiR.6830.4.2021**

## ZAŻALENIE NA POSTANOWIENIE

**WÓJTA GMINY WILKÓW Z DNIA 28 PAŹDZIERNIKA 2024 R. W PRZEDMIOCIE**

**ODMOWY SPROSTOWANIA POUCZENIA**

Strona 1 z 12

  
ADWOKATURA  
POLSKA

JANKOKOT.COM

Specjalistyczne Rozwiązania Prawne •  
Specialized Legal Solution

Nr wpisu adwokackiego: 1267; Konto: 27 1940 1076 5376  
3596 0000 0000 - nr rachunku w Crédit Agricole (Account No. in  
Crédit Agricole Bank); No. of Council of Bars and Law Societies of  
Europe (The CCBE - Conseil des Barreaux européens); ID:  
15110090083; godz. urzędowania (office active): pn-pt:  
7:30-19:30, sob: 9-13.



Wszystkie znaki towarowe należą do ich właścicieli -  
odnoszą się do kontaktu z Kancelarią via social  
media

Działając w imieniu i na rzecz **Anny Roberts-Meier** – na podstawie i w zakresie udzielonego mi pełnomocnictwa (*pełnomocnictwo w aktach sprawy*) niniejszym zaskarżam postanowienie Wójta Gminy Wilków z dnia 28 października 2024 r. w przedmiocie odmowy sprostowania pouczenia w decyzji nr GKiR.6830.4.2021 w całości.

**Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucam naruszenie:**

– art. 6 k.p.a. w zw. z art. 112 k.p.a. w zw. z art. 113 k.p.a. poprzez niezastosowanie przez organ przepisów bezwzględnie obowiązującego prawa, a w konsekwencji wydanie decyzji odmownej, podczas gdy Organ powinien był wydać postanowienie o sprostowaniu decyzji zgodnie z wnioskiem Skarżącej;

– art. 7 k.p.a. poprzez niezastosowanie zasady prawdy obiektywnej, tj. poprzez niezbadanie przez Organ charakteru omyłki i w konsekwencji uznanie, że nie jest możliwe sprostowanie pouczenia decyzji, gdyż nie jest to oczywista omyłka, podczas gdy z orzecznictwa i analizy treści art. 113 k.p.a. wynika, że w niniejszej sprawie w istocie doszło do oczywistej omyłki;

– art. 77 k.p.a. poprzez niezbadanie przez Organ charakteru omyłki i w konsekwencji uznanie, że nie jest możliwe sprostowanie pouczenia decyzji, gdyż nie jest to oczywista omyłka, podczas gdy z orzecznictwa i analizy treści art. 113 k.p.a. wynika, że w niniejszej sprawie w istocie doszło do oczywistej omyłki;

– art. 77 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez nieuwzględnienie przez Organ, że w niniejszej sprawie na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego sprostowanie decyzji może zostać dokonane na podstawie art. 113 k.p.a., podczas gdy w niniejszej sprawie, po dokonaniu analizy konkretnego przypadku bezsprzecznym jest, że błędne pouczenie zawarte w decyzji stanowi oczywistą omyłkę stanowiącą przejaw błędnego



doboru słów, gdyż oczywistym jest że Organ posiada wiedzę o prawidłowym toku zaskarżania decyzji;

– art. 112 k.p.a. poprzez stosowanie wobec Skarżącej negatywnych konsekwencji zastosowania się przez Skarżącą do błędnego pouczenia, podczas gdy przepis art. 112 k.p.a. wprost wyklucza taką możliwość;

**Wobec powyższego wnoszę o:**

– uchylenie zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z wnioskiem Skarżącej, tj. o sprostowanie pouczenia decyzji o numerze: GKiR.6830.4.2021;

*ewentualnie w razie nieuwzględnienia powyższego*

– uchylenie zaskarżonej decyzji i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi I instancji.

**UZASADNIENIE**

W dniu 10 sierpnia 2022 r. Wójt Gminy Wilków wydał decyzję o numerze znak: GKiR.6830.4.2021, na mocy której zatwierdził rozgraniczenie nieruchomości działki o nr ewid. 590/1 z działkami sąsiednimi o nr ewid. 589, 740 i 717/1 położonymi w obrębie 18 – Wilków, gmina Wilków, powiat opolski, województwo lubelskie. W w/w Decyzji Wójt Gminy Wilków w Pouczeniu wskazał następującą ścieżkę odwoławczą *„stronie przysługuje prawo do wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego za moim pośrednictwem w terminie 14 dni od jej doręczenia”*.

Strona zastosowała się do powyższego pouczenia, w związku z czym nie mogła skutecznie bronić swoich praw, gdyż Samorządowe Kolegium Odwoławcze odrzuciło odwołanie z uwagi na niedopuszczalność takiej ścieżki odwoławczej.

Strona 3 z 12

  
ADWOKATURA  
POLSKA

JANKOKOT.COM

Specjalistyczne Rozwiązania Prawne  
Specialized Legal Solution

Nr wpisu adwokackiego: 1267. Konto: 27 1940 1076 5376  
3596 0000 0000 - nr rachunku w Crédit Agricole (Account No. in  
Crédit Agricole Bank); No. of Council of Bars and Law Societies of  
Europe (The CCBE - Conseil des Barreaux européens); ID:  
15110090003; godz. urzędowania (office active): pn-pt:  
7.30-19.30, sob: 9-13.



W/w znaki towarowe należą do ich właścicieli -  
odnoszą się do kontaktu z Kancelarią via social  
media

Wobec powyższego, Strona aby móc skutecznie zaskarżyć decyzję rozgraniczeniową Wójta Gminy Wilków w dniu 20 września br. zwróciła się do organu z wnioskiem o wydanie korekty decyzji, a mianowicie o sprostowanie decyzji w zakresie sformułowanego pouczenia. Skarżąca na zasadzie art. 112 k.p.a. w zw. z art. 113 k.p.a. wniosła o sprostowanie oczywistej omyłki.

W dniu 28 października br. Wójt Gminy Wilków wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, na mocy którego odmówił sprostowania pouczenia w decyzji nr GKiR.6830.4.2021.

**Z powyższym postanowieniem nie sposób się zgodzić.**

W pierwszej kolejności wskazuję, że Organ błędnie założył, że błędów występujących w pouczeniu decyzji nie można uznać za błąd pisarski ani za inną oczywistą omyłkę na zasadzie art. 113 k.p.a.

Na gruncie postępowania administracyjnego prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wyrażone w art. 78 Konstytucji RP oznacza uprawnienie strony do uruchomienia procedury weryfikacji prawidłowości decyzji administracyjnej wydanej w sprawie indywidualnej przez organ pierwszej instancji. Weryfikacja decyzji ma na celu ochronę praw i interesów stron postępowania oraz służy zapewnieniu praworządności działania administracji publicznej w jej stosunkach z jednostką. W przypadku decyzji nieostatecznej środkiem zaskarżenia jest co do zasady odwołanie. Art. 129 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego ustanawia pośredni tryb wnoszenia odwołania do organu odwoławczego, tj. za pośrednictwem organu, który wydał decyzję. W art. 129 § 2 k.p.a. ustawodawca określił termin 14 dni od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji na wniesienie odwołania, natomiast w § 3 zastrzegł, że przepisy szczególne mogą przewidywać inne terminy do wniesienia odwołania. Wniesienie odwołania w terminie przez uprawniony podmiot uruchamia procedurę weryfikacji decyzji w ramach administracyjnego toku instancji. Przepis szczególny może przewidywać, że decyzja wydana

Strona 4 z 12



w pierwszej instancji jest ostateczna i wówczas podlega weryfikacji w drodze skargi do sądu administracyjnego albo że podlega zaskarżeniu w ramach powództwa do sądu powszechnego. **W każdym przypadku, bez względu na charakter decyzji, powinna ona zawierać pouczenie o środkach jej zaskarżenia, co wynika wprost z art. 107 § 1 pkt 7 i 9 k.p.a** Trzeba podnieść, że powołany przepis k.p.a. gwarantuje stronom prawo do informacji o przysługującym środku zaskarżenia. Pouczenie jest elementem obligatoryjnym decyzji i realizuje obowiązek informowania stron wynikający z art. 9 k.p.a., który ma charakter gwarancyjny i ochronny względem jednostki, jako podmiotu słabszego w stosunkach publicznoprawnych. Pouczenie ma doniosłe znaczenie dla stron postępowania. Jak zauważa Arkadiusz Szyszkowski, „jest to czasami najważniejsza dla strony informacja, tuż po zapoznaniu się przez nią z rozstrzygnięciem decyzji”. Należy zauważyć, że prawidłowe pouczenie musi zawierać wszystkie informacje określone w art. 107 § 1 pkt 7 lub 9 k.p.a. W praktyce wadliwość pouczenia może polegać na jego braku, niepełności lub niezgodności treści pouczenia z przepisami prawa określającymi właściwy w danym przypadku środek zaskarżenia oraz tryb i termin jego złożenia. W literaturze i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że błędne pouczenie nie stanowi wady istotnej decyzji i nie daje podstawy do jej uchylecia. Art. 112 k.p.a. zapewnia ochronę strony przed negatywnymi skutkami zastosowania się do błędnego pouczenia. Przepis ten stanowi, że „błędne pouczenie w decyzji co do prawa odwołania lub skutków zrzeczenia się odwołania albo wniesienia powództwa do sądu powszechnego lub skargi do sądu administracyjnego nie może szkodzić stronie, która zastosowała się do tego pouczenia”. Nieszkodzenie stronie trzeba zaś rozumieć jako wyeliminowanie ujemnych skutków dla strony, spowodowanych zastosowaniem się do błędnego pouczenia. Błędne pouczenie nie może pozbawiać strony możliwości skutecznego zaskarżenia decyzji administracyjnej, a więc skorzystania z prawa podmiotowego wynikającego z art. 78 Konstytucji RP. Zaś prawo do równego traktowania przez władze publiczne oraz brak dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny wynikają wprost z art. 32 punkt 1 i 2 Konstytucji RP.



Jednocześnie rozpatrywanie możliwości sprostowania decyzji powinno każdorazowo odbywać się na tle okoliczności konkretnej sprawy, jako że to, co może być uznane za oczywiste w jednym układzie stosunków faktycznych, może tę cechę stracić, gdy układ ów ulega zmianie, choćby w relatywnie niewielkim stopniu. **Pojęcie „oczywistej omyłki” ma jednak charakter niedookreślony**, odsyłający do systemu pojęć i ocen pozaprawnych, wyłączający w konsekwencji automatyzm przyjmowanych kryteriów na rzecz pewnej elastyczności, pozwalającej urealnić dokonywaną kwalifikację prawną i dopasować ją do różnych, nierzadko niepowtarzalnych i jednostkowych aspektów badanej sytuacji (wyrok NSA z dnia 19 maja 2008 r., sygn. I FSK 732/07).

Przykładowo różnie oceniana może być kwestia dopuszczalności sprostowania błędu w oznaczeniu strony postępowania. I tak: w przypadku, gdy błąd w oznaczeniu strony polega na oczywiście mylnym podaniu nazwiska lub imienia albo adresu zamieszkania strony, to decyzja może być sprostowana w trybie art. 113 § 1 K.P.A. W przypadku natomiast, gdy jako stronę oznaczono podmiot, który nie był i nie może być stroną postępowania, bowiem postępowanie nie dotyczyło jego interesu prawnego lub obowiązku, to taka decyzja jest obciążona wadą, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 4 K.P.A., czyli że decyzja została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie (wyrok WSA w Warszawie z dnia 19 października 2007 r., sygn. VI SA/Wa 949/07).

Sprostowanie nie może bowiem zastępować innych instytucji procesowych, właściwych dla usunięcia istotnych wad tkwiących w decyzji, takich jak np. uchylenie decyzji czy stwierdzenie jej nieważności. **Nie może być też furtką do ponownej oceny stanu faktycznego lub prawnego ani powodować zmiany merytorycznego rozstrzygnięcia** (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2006 r., sygn. I SA/Wa 1663/05).

Dodatkowo organ, który wydał decyzję, może wyjaśnić w drodze postanowienia na żądanie organu egzekucyjnego lub strony wątpliwości co do treści decyzji (art. 113 § 2 K.P.A.). Należy podkreślić, że z literalnej treści tego przepisu wynika, że postępowanie to nie może być wszczęte z urzędu. Zastosowanie tego środka prawnego poprzedzać winien

Strona 6 z 12

wniosek złożony przez uprawniony podmiot, tj. organ egzekucyjny lub stronę. W świetle art. 1a pkt 7 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji organem egzekucyjnym jest organ uprawniony do stosowania w całości lub części określonych w ustawie środków służących doprowadzeniu do wykonania przez zobowiązanych ich obowiązków o charakterze pieniężnym lub obowiązków o charakterze niepieniężnym oraz zabezpieczania wykonania tych obowiązków.

Przyjęta w art. 113 § 1 KPA klasyfikacja wadliwości jest wyczerpująca, i charakteryzująca się tożsamą cechą – oczywistością. Stanowi ona więc granice przedmiotowej dopuszczalności sprostowania wyrażającą się tym, że **sprostowanie nie może prowadzić do merytorycznej zmiany decyzji** (wyr. NSA z 11.8.1999 r., II SA 1072/99, Lex Nr 46235; wyr. WSA w Warszawie z 13.2.2004 r., II SA 220/03, Legalis, oraz z 25.2.2005 r., VII SA/Wa 321/04, Legalis).

Oczywistość błędu czy omyłki polega na widocznej, w świetle akt sprawy, rozbieżności między myślą (zamierzeniem) wyrażoną przez organ administracji publicznej a doborem poszczególnych słów lub cyfr dla określenia niebudzących wątpliwość faktów (wyr. NSA z 19.7.2002 r., IV SA 498/01, Legalis; wyr. WSA w Warszawie z 24.1.2008 r., III SA/Wa 3802/06, Legalis; wyr. WSA w Gdańsku z 18.8.2022 r., II SA/Gd 311/22, Legalis). Widoczna omyłka może wiązać się z niewłaściwym użyciem np. wyrazu, widocznie mylną pisownią albo niezamierzonym opuszczeniem jednego lub więcej wyrazów (post. SKO z 23.8.2001 r., Kol. Odw. 1507/01/G, OwSS 2002, Nr 4, poz. 91). Taka sytuacja może się więc wiązać z tym, że w decyzji administracyjnej wyrażono coś, co widocznie niezgodne jest z myślą wyrażoną niedwuznacznie przez organ administracji publicznej, **a zostało wypowiedziane tylko przez przeoczenie**, niewłaściwy dobór słów czy omyłkę pisarską (wyr. NSA z 17.10.2001 r., II SA 1099/01, Legalis).



W tym miejscu wskazuję, że w istocie doszło do wypowiedzenia (w formie pisemnej) przez organ czegoś, co bezsprzecznie należy uznać za przeoczenie, a co za tym idzie za oczywistą pomyłkę. Wiadomym jest bowiem, że Organ posiada fachową wiedzę i do sformułowania błędnego pouczenia doszło jedynie wskutek przeoczenia.

Oczywistość błędu powinna wynikać bądź z natury samego błędu, bądź z porównania rozstrzygnięcia z uzasadnieniem, z treścią wniosku czy też innymi okolicznościami (wyr. WSA w Warszawie: z 3.7.2007 r., VII SA/Wa 672/07, Legalis; z 29.6.2007 r., VI SA/Wa 433/07, Lex Nr 356431; z 2.4.2008 r., II SA/Wa 109/08, Legalis; wyr. WSA w Białymstoku z 4.6.2008 r., II SA/Bk 200/08, Legalis). Ten drugi z rodzajów oczywistości można stwierdzić, porównując treść decyzji z zawartymi w aktach sprawy dokumentami (wyr. NSA z 22.1.1998 r., IV SA 531/96, Lex Nr 43134).

Konsekwencją tego jest to, że sprostowanie oczywistej omyłki możliwe jest tylko wówczas, gdy dla wykazania, że określony zapis w decyzji jest błędny, **nie jest konieczne przeprowadzanie postępowania dowodowego** (wyr. WSA w Warszawie z 28.4.2008 r., IV SA/Wa 306/08, Legalis).

W niniejszej sprawie sprostowanie omyłki nie prowadzi ani do przeprowadzenia postępowania ani do merytorycznej zmiany decyzji. Ewentualna merytoryczna zmiana decyzji musi zostać bowiem dokonana wskutek kontroli instancyjnej. W niniejszym postępowaniu strona wnosi jedynie o sprostowanie pouczenia, co w żaden sposób nie ingeruje w merytoryczne rozstrzygnięcie organu.

Pojęcie oczywistej omyłki ma charakter niedookreślony, odsyłający do systemu pojęć i ocen pozaprawnych, wyłączający w konsekwencji automatyzm przyjmowanych kryteriów na rzecz pewnej elastyczności, pozwalającej urealnić dokonywaną kwalifikację prawną i dopasować ją do różnych, nierzadko niepowtarzalnych i jednostkowych aspektów badanej sytuacji. Z tego względu to, co może być uznane za oczywiste w jednym układzie stosunków

Strona 8 z 12



faktycznych, może tę cechę stracić, gdy układ ten ulega zmianie, choćby w relatywnie niewielkim stopniu (wyr. NSA z 29.5.2008 r., I FSK 732/07, Legalis). Z tego względu w postępowaniu o sprostowanie błędu pisarskiego na podstawie art. 113 § 1 KPA nie mogą być rozpatrywane kwestie merytoryczne będące przedmiotem decyzji, w której dokonano sprostowania (wyr. NSA z 24.9.1999 r., IV SA 1184/97, niepubl. oraz z 8.10.2014 r., II OSK 777/13, Legalis; wyr. NSA z 4.1.2022 r., I OSK 3192/19, niepubl.).

Jednocześnie w tym miejscu wskazuję na doniosłe znaczenie art. 112 k.p.a. Warunkiem zastosowania art. 112 k.p.a. jest istnienie w porządku prawnym możliwości zaskarżenia danego rozstrzygnięcia. Ustalenie to odbywa się poprzez odniesienie prawa do zakwestionowania orzeczenia organu za pomocą środków odwoławczych (jak odwołania, zażalenia, powództwa do sądu powszechnego, skargi do sądu administracyjnego) do normy prawnej przyznającej stronie takie prawo. Nie można natomiast wywodzić powstania prawa do wniesienia środka zaskarżenia z błędnego stanowiska organu, który niewłaściwie pouczył stronę, co do przysługującego jej środka odwoławczego. Ochrona udzielana na podstawie art. 112 k.p.a. nie ma bowiem charakteru absolutnego i nie może stanowić o powstaniu takich praw strony w postępowaniu, tam gdzie nie zostały one w ogóle przyznane. Odmienne zapatrywanie nadawałoby w istocie organom administracyjnym funkcję prawotwórczą i możliwość funkcjonowania niejako obok obowiązującego systemu prawnego, a co z kolei byłoby nie do pogodzenia z zasadą praworządności (art. 7 Konstytucji RP oraz art. 6 k.p.a.), a w jej efekcie również podnoszoną w niniejszym zażaleniu zasadą pogłębiania zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej (art. 8 k.p.a.) poprzez akceptowanie działań organu poza obowiązującymi normami prawnymi.

W prawie administracyjnym nie można przyjmować fikcji powszechnej znajomości prawa, nie jest to dziedzina, w której miałyby ona rację bytu (por. A. Turska, O fikcji, s. 310–311; Z. Duniewska, Ignorantia iuris, s. 99 i n.). W. Lang pisze, że "wymóg (powinność) powszechnej elementarnej znajomości prawa przez adresatów norm prawnych nie jest wymogiem prawnym we właściwym tego słowa znaczeniu, nie stanowi bowiem samoistnego obowiązku adresatów. Przedmiotem regulacji prawnej nie jest bezpośrednio stan świadomości

Strona 9 z 12

  
ADWOKATURA  
POLSKA

JANKOKOT.COM

Specjalistyczne Rozwiązania Prawne  
Specialized Legal Solution

Nr wpisu adwokackiego: 1267. Konto: 27 1940 1076 5376  
3596 0000 0000 - nr rachunku w Crédit Agricole (Account No. in  
Crédit Agricole Bank); No. of Council of Bars and Law Societies of  
Europe (The CCBE - Conseil des Barreaux européens); ID:  
15110096083; godz. urzędowania (office active): pn-pt:  
7.30-19.30, sob: 9-13.



w.w. znaki towarowe należą do ich właścicieli -  
odnoszą się do kontaktu z Kancelarią via social  
media

ludzi" (W. Lang, w: W. Lang, J. Wróblewski, S. Zawadzki, Teoria państwa i prawa, s. 500). Z tego też względu na organy administracji publicznej i sądowej nakłada się obowiązek udzielania informacji prawnej (tamże; por. też W. Taras, Informowanie obywateli, s. 74 i n.; T. Górzyńska, Prawo do informacji, s. 216 i n.). W sprawach rozstrzyganych w postępowaniu regulowanym przez k.p.a. na organie prowadzącym postępowanie spoczywają obowiązki informacyjne wobec stron i uczestników postępowania, wynikające z zasady ogólnej ustanowionej w art. 9 (por. uw. do niego). Postanowienia zawarte w art. 112 k.p.a. stanowią jedną z istotniejszych konsekwencji naruszenia przez organ prowadzący postępowanie obowiązku udzielania stronom rzetelnych informacji o ich uprawnieniach, w odniesieniu do bardzo doniosłej ich sfery – wnoszenia środków zaskarżenia. Weryfikacja decyzji, mająca na celu ochronę praw i interesów stron postępowania, stanowi jednocześnie instytucję służącą zapewnieniu praworządności działania administracji publicznej w jej stosunkach z jednostką.

Brzmienie omawianego przepisu należy rozpatrywać łącznie z art. 107 k.p.a. Co prawda, zgodnie z art. 112 k.p.a., błędne pouczenie w rozstrzygnięciu organu co do przysługującego stronie środka zaskarżenia albo brak takiego pouczenia nie może szkodzić stronie, to jednak fakt niepouczenia w tej kwestii stanowi ograniczenie prawa stron do obrony (wyr. WSA w Warszawie z 23.9.2005 r., VII SA/Wa 1374/04, Legalis). Wynika to z możliwości realizacji zasady dwuinstancyjności wyrażonej w art. 15 k.p.a. (przede wszystkim poprzez możliwość wniesienia odwołania od decyzji), bądź sądowej kontroli decyzji administracyjnej określonej w art. 16 § 2 k.p.a. (głównie w ramach sądownictwa administracyjnego).

Analiza art. 112 k.p.a. wiąże się z charakterystyką pouczenia i skutków wynikających z jego brzmienia, będących pochodną analizy w szczególności art. 107 § 1 k.p.a., z którego wynika, że decyzja administracyjna zawiera pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie oraz o prawie zrzeczenia się odwołania i skutkach zrzeczenia się odwołania, natomiast decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego, sprzeciw od decyzji lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać pouczenie o dopuszczalności wniesienia takiego środka (zob. uw. do art. 107, Nb 58–61).

Strona 10 z 12



Dla strony postępowania administracyjnego miarodajne powinno być pouczenie zawarte w decyzji organu. Ze względu na brzmienie art. 112 k.p.a., błędne pouczenie w decyzji co do prawa odwołania nie może szkodzić stronie, która zastosowała się do tego pouczenia. Należy przy tym zauważyć, że ochronie wynikającej z omawianego przepisu podlegać będzie jedynie sytuacja, w której strona zastosowała się do wadliwego pouczenia udzielonego przez organ administracji publicznej. Samo istnienie błędu w pouczeniu nie wiąże się z możliwością zastosowania mechanizmu ochronnego wynikającego z art. 112 k.p.a. (zob. również wyr. WSA w Rzeszowie z 23.4.2008 r., II SA/Rz 881/07, Legalis).

Błędem, dla którego skutków przewidziana jest ochrona wyznaczana zakresem art. 112 k.p.a., jest niezgodność zawartości pouczenia z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa. Po pierwsze, z pouczenia powinna wynikać możliwość zastosowania określonego środka prawnego; po drugie, ochronie podlega podanie adresatowi decyzji określonego terminu do zastosowania określonego środka prawnego. Błąd dotyczący terminu, zawarty w pouczeniu, wiąże się z rozszerzeniem ochrony poza termin określony przepisami prawa. Wynika to z tego, że podmiot administrowany, który działa w zaufaniu do organu administracji publicznej, sprowadzającym się do uznania, że zamieszczony w decyzji administracyjnej element jest prawidłowy, nie może być obciążany dodatkowymi obowiązками, gdy okaże się, że pouczenie było błędne.

Modyfikacja regulacji związanych z trybem wnoszenia środka prawnego wiąże się z ingerencją w termin jego stosowania, bądź we właściwość organu. W przypadku uchybienia terminowi wniesienia środka prawnego w wyniku zastosowania się do błędnego pouczenia, jego wniesienie należy uznać za skuteczne (zob. wyr. NSA z 20.7.2010 r., I OSK 840/10, Legalis); natomiast w przypadku zastosowania do pouczenia, w którym błędnie wskazany został organ właściwy do załatwienia sprawy, stosować należy art. 65 k.p.a.

Z uwagi na powyższe, wnoszę jak na wstępie.

**Załącznik:**

*1/ odpis zażalenia.*

**ADWOKAT**  
adw. Jan Kokot  
*Jan Kokot*

Strona 12 z 12

  
ADWOKATURA  
POLSKA

JANKOKOT.COM

Specjalistyczne Rozwiązania Prawne  
Specialized Legal Solution

Nr wpisu adwokackiego: 1267; Konto: 27 1940 1076 5376  
3596 0000 0000 - nr rachunku w Crédit Agricole (Account No. in  
Crédit Agricole Bank); No. of Council of Bars and Law Societies of  
Europe (The CCBE - Conseil des Barreaux européens); ID:  
15110096063; godz. urzędowania (office active): pn-pt:  
7:30-19:30, sob: 9-13.



Wszystkie znaki towarowe należą do ich właścicieli -  
beżoszą się do kontaktu z Kancelarią via social  
media